

ימי ספירת העומר תשפ"ה – מבהמה לאדם: טיפול רגשי כהכנה למתן תורה

1. **ויקרא כג:** וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן: והניף את העמר לפני ה'... וספרתם לכם ... שבע שבתות תמימת תהייה: עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום. והקרבתם מנחה חדשה לה': ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שתיים.

משנה סוטה פרק ב: כל המנחות באות מן החטין וזו [מנחת סוטה] באה מן השעורין, ומנחת העומר ... מן השעורין. אמר רבן גמליאל: כשם שמעשיה [של הסוטה] מעשה בהמה כך קרבנה מאכל בהמה.

ספר החינוך שו: שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה ... והיא העיקר והסיבה שנגאלו ממצרים ... ומפני כן נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד שימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף שיצא לחירות. וזה שאנו מונין לעומר ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן (מתן תורה)? כי לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו ריבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת.

תוספות מנחות סו,א ד"ה זכר למקדש: עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר, שוב אינו סופר, משום שצריך 'תמימות'. **ותימה גדולה הוא ולא יתכן.**

שער הכוונות [רבי חיים ויטאל] פו,א: טוב לאדם לכוון במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל השבע ספירות, והמשל בזה: בשבוע הראשון יכוון לתקן את אשר חטא ופגם בספירת החדס וכו'.

2. **חגיגה טז:** ששה דברים נאמרו בבני אדם: שלשה כמלאכי השרת, שלשה כבהמה: שלשה כמלאכי השרת: יש להם דעת כמלאכי השרת, ומהלכין בקומה זקופה כמלאכי השרת, ומספרים בלשון הקדש כמלאכי השרת. שלשה כבהמה: אוכלין ושותין כבהמה ופרין ורבין כבהמה ומוציאין רעי כבהמה.

ליקוטי שיחות א/266: נאמר בשיר השירים 'משכני אחריך נרוצה'. היינו בתחילה צריך הקב"ה למשוך את האדם אליו, ואולם אחר כך 'נרוצה', היהודי ירוץ מעצמו אחרי הקב"ה. ועוד צריך לשים לב שבהתחלה נאמר 'משכני' לשון יחיד, ואחר כך נאמר 'נרוצה' לשון רבים. אלא שביציאת מצרים היו בני ישראל משוקעים במ"ט שערי טומאה, 'ואת ערום ועריה', ורק נגלה עליהם מלך מלכי המלכים וגאלם. אולם כיון שהגילוי הגיע מלמעלה הוא נגע רק **בנפשם האלוקית**, אבל **הם עצמם לא היו כלים לגילוי כזה ולא פעל בהם בפנימיותם**. ולכן נאמר 'משכני' בלשון יחיד, כיון שהייתה זו משיכה רק לנפש האלוקית. אולם התכלית היא שהגילוי דנפש האלוקית יסחוף גם את הנפש הבהמית. ולכן נאמר 'נרוצה' לשון רבים, שהעבודה תהיה גם מצד הבהמית. וזהו שהקרבנות העומר הייתה מהשעורים, מאכל בהמה, משום שתכלית הספירה היא לברר נפש הבהמית.

מאמר וספרתם לכם תשיא: כל מדה כלולה מז' המדות, לדוגמא מדת החדס: חדס שבחדס הוא שמצד אהבתו להו' הוא אוהב את אוהבי הו'. גבורה שבחדס הוא שאהבתו לה' מתבטאת בקו ההפכי, ששונא את מנגדי הו'. תפארת שבחדס הו' ההתפארות הבאה מהחדס, שכאשר רואה מי שלומד תורה מתוך נועם ועריבות, הרי הוא מתפאר על היופי שבתומ"צ שפועלות באדם. נוסף על התכללות עיקרי המדות, כלולים בחדס גם ענפי המדות – נצח, הוד, יסוד: נצח שבחדס הוא שמצד אהבתו להו' הנה כאשר יש מונעים ומעכבים, ה"ה מנצח את עצמו (בעקשנות ונצחנות). וכאשר יש התנגדות מבחוץ ואין לו כח, מצד אהבתו להו' (בביטול וענווה דמידת ההוד) הוא לוחם עם המנגדים כו' שזהו הוד שבחדס. יסוד שבחדס הוא שגם כאשר אין לו משיכה לתומ"צ, מצד אהבתו להו' הוא מתקשר לזה בכל תנועות נפשו, עד שמתעורר בתשוקה. עד שכל המחשבה, דיבור ומעשה הם רק בתומ"צ, שזהו"ע מלכות שבחדס.

וכשם שבנפש האלוקית כלולה כל מדה מז' המדות, כן הוא גם בנפש הבהמית: חדס שבחדס הוא שאהבתו לדברים גשמיים מתבטאת בתשוקה גלויה לגשמיות. גבורה שבחדס הוא שמצד אהבתו לדברים גשמיים הוא שונא את המנגד לו, שכאשר אומרים לו איך מתאים לך להיות שקוע בענינים בהמיים שאינם לפי מעלת האדם, הרי הוא שונא אותם. ותפארת שבחדס היינו שנוסף על המשכתו לענינים גשמיים, הנה הוא גם מתפאר ומתלהב בזה שהוא נמשך לענינים גשמיים וכו'.

3. **אגרות קודש ט עמוד צח, טבת תשיד:** עברתי זה עתה על מכתבי הדרת גאונו אלי משנות תשי-תשיג, ורואה אני אשר בסך הכול יש גם מקום לשביעות רצון במידה ידועה, ומזה אני דן על עצמי ועל שכמותו, אשר אפשר שאם היו רושמים לפני שנים אחדות פרטי המבוקש לעתיד לבוא, הבחינה בזה הייתה מביאה להחלטה אשר הקב"ה 'איז גאר נישט אזוי שטריינג' [אינו כל כך קשה...].